

Koncz „Mars” János

BUBORÉKEMBER

Copyright © Koncz János, 2022

Minden jog fenntartva!

Kapcsolattartás: szerzo@marsbook.hu

Szerzői honlap: www.marsbook.hu

Fedéltervet készítette: Koncz János

Szöveg: Koncz János

Illusztrációk: Koncz János

Szerkesztés és korrektúra: Bartha Barna, Perényi Mónika és
Koncz János

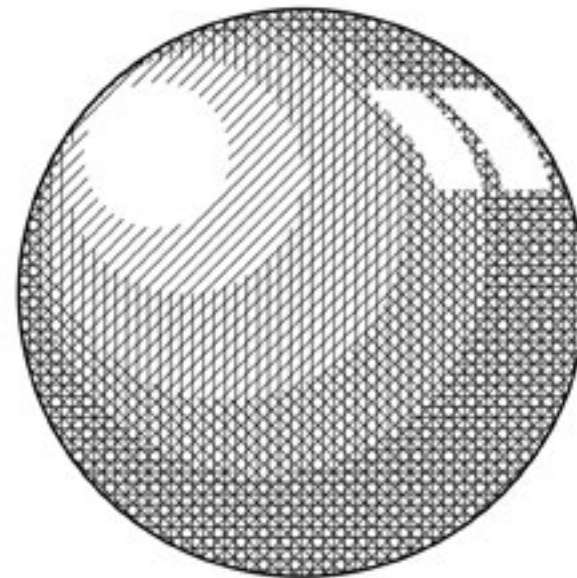
Nyomdai előkészítés: Koncz János

Koncz „Mars” János szerző Facebook-oldala:
www.facebook.com/koncz.janos.szerzo/

Kiadja: Marsbook Kiadó

ISBN 978-615-01-5038-3

Koncz „Mars” János

BUBORÉKEMBER

*Köszönet mindazoknak, akik segítettek ezen történet megírásában,
illetve azoknak, akiknek megjelent posztja elindítottak az úton, amely
végén megszületett ez a könyv!*

Köszönöm a Szürke Zóna Podcastnek, hogy felnyitotta a szemem!

*Köszönöm Kedvesemnek, amiért támogatott,
amikor erre szükségem volt!*

*„Az igaz ember járta ösvényt mindkét oldalról szegélyezi az önző
emberek igazságtalansága és a gonoszok zsarnoksága. Áldott
legyen az, ki az irgalmasság és a jóakarat nevében átvezeti
a gyöngéket a sötétség völgyén, mert ő valóban testvérenek őriző-
je és az elveszett gyermekek meglelője. Én pedig lesújtok majd tereád
hatalmas bosszúval és rettentő haraggal, és amazokra is, akik
testvéreim ármányos elpusztítására törnek, és majd megtudjátok,
hogy az én nevem az Úr, amikor szörnyű bosszúm lesújt rátok!”*

(Jules Winnfield – Ponyvaregény: Ezékiel 25:17)

A valósággal való bármely hasonlóság a véletlen műve.

A történetben szereplő alakok kitalált figurák, a helyzetek, helyszínek, párbeszédok és levelezések megírásához a szerző a valóságból csak ihletet merített. A szöveg csúnya szavakat is tartalmaz, amelyek alkalmasak a nyugalom és a jó ízlés megzavarására.

A történetben „csetkarakterekkel” írt szövegrészek az adott szereplő saját gondolatait tükrözik az általa leírt formában, így ezen részek a sem szerkesztve, sem korrektúrázva nem lettek.

A kiadó

Expozíció

A nő a hűvös idő ellenére könnyű kabátot öltött, amikor elindult otthonról, hiszen csak néhány utcányit kellett gyalogolnia a vasúti megállóig, ráadásul a szél is elült, amíg készülődött. Tudta, hogy jól áll neki a vékony, de elegáns szabású ruhadarab, amit kiválasztott. Bár a koratavaszi időjárás mindig tartogathatott meglepetéseket, mégsem félt attól, hogy túl könnyen öltözik, hiszen a vonaton még fűtöttek, a célállomáson pedig annyit sem kellett sétálnia, mint induláskor.

A peronon már álltak néhányan, pedig azt hitte, hogy egyedül lesz. A tízóra után induló járatok általában kongtak az ürességtől, mindig kapott ülőhelyet. Nem tudta pontosan, hogy mikor érkezik a vonat. Nem nézte meg a menetrendet otthon, de úgy emlékezett, hogy a tavaszi járatbeosztás nem sokkal tér el a télitől. A betonsávon végigyalogolt a sín mellett nagyjából a várakozóhely közepéig, és ott megállt.

Egy vele közel egyidős, jóvágású férfi támasztotta az esőbeálló betonszegélyét. Nem viselt maszkot, pedig a járvány kezdete óta a legtöbben hozzászoktak már, hogy hordani kell mindenütt. A nő sem vette még fel a sajátját, mivel a hatóságok csak a tömegközlekedési eszközökön tették kötelezővé a viselését. Elhaladva a férfi mellett látta a szeme sarkából, hogy a támaszkodó alak kendőzetlen érdeklődéssel végigmustrálja. Nem zavarta igazán a dolog, hiszen hozzászokott már. Megállt, és kissé visszafordulva végigpillantott a peronon. Ahogy elfordította a fejét, összeakadt a tekintete a férfiéval: Nem volt ellenére ez a lopott pillanat, mert határozottan csinos arcú, magas, vállas volt a másik. Hirtelen elhatározással megkérdezte tőle:

– Nem tudja véletlenül, hogy mikor jön a vonat pontosan?

A férfi elmosolyodott, de először csak a fejét ingatta, s csak apró habozás után jelentette ki:

– Nem.

A nő sajnálta, hogy az illető nem bőbeszédűbb kicsit, mert szívesen elcsevegett volna vele, de így nem maradt sok lehetősége. Megköszönte a választ, és visszafordult az érkezési irány felé. Nem tudta megmagyarázni az okát, de érzett valami nyugtalanítót a megszólítottban. Pedig határozottan

szimpatikus benyomást keltett, és azt feltételezte a mosolyából, hogy kedves ember lehet. *Mégis ...mintha „valami nem stimmelne”.* Na mindegy! – gondolta, és megvonta a vállát.

A hangosbemondó alig érthetően bejelentette, hogy gyorsvonat halad át a megállóhelyen, ezért picit hátrébb lépett mindenki. A távolban rövidesen megjelent a közelgő szerelvény, amely teljes sebességgel robogott az állomás felé. Már messziről fenyegetően zakatolt és surrogott a hegesztett sínpáron.

A nő óvatosan hátrált még egy lépést. Nem szerette volna, ha elsodorja a menetszél. A vonat már egészen közel ért. Bár a hatalmas, száguldva közeledő tömeget figyelte, a szeme sarkából látta, hogy a férfi, akivel az előbb beszélgetni próbált, elhalad mellette, majd határozottan a sínek közé lép a betonszegélyről.

A közelben álló idősebb hölgy sikolya, a mozdony észvesztően hangos dudálása és a kerekek csikorgása félelmetes zajjá elegyedett. A nőnek csak arra maradt ideje és ereje, hogy ijedtében a szája elé kapja a kezét, és rémületében leguggoljon.

A férfi, aki vele beszélt utoljára, a szeme láttára lett öngyilkos.

A nő agyában olyan erővel szabadult fel a rémület, hogy elakadt a lélegzete. A peronra freccsenő vér látványa és a mázsás vaskerekek apró döccenésének hangja, ahogy az alájuk kerülő, immár kétségtelenül halott testen zökkentek egy-egy aprót, együtt ájulásközeli állapotba lökték a szerencsétlen szemtanút. Az idősebb hölgy még mindig sikított, aztán hangos jajgatásba váltott át a hangja. Egymásra pillantottak, és mindkettőjük ugyanazt a vadállati rémületet látta a másik szemében. A pár pillanattal korábbi nyugalmat visszavonhatatlanul felváltotta a megmásíthatatlan tragédia miatt érzett iszonyatuk. Mindkét nő tudta, hogy a szemük előtt és önszántából halt meg valaki egy szempillantás alatt, és ettől akaratlanul sírásban törtek ki. A fiatalabb nő odaugrott az idősebb mellé, és átölelte. Annak ellenére, hogy korábban sohasem találkoztak, egymás nyakába borulva zokogtak hisztérikusan.

Az iroda

1. Az opció

Baksay Leopold szórakozottan pöckölte le a cigarettája végéről az elhamvadó parazsat, miközben az ölébe fektetett iratokat olvasgatta. Arisztokratikus hangzású nevét meghazudtolva Csepelről származott, de hamar kiszakadt a kishivatalnokok és gyári melósok által lakott közegből. Az egykori Csepel Művek területén is akkor járt utoljára, amikor egyszer egy cimborája meghívta az ott berendezett zenei stúdiójukba. Imádták a munkáját, és gyűlölte a pszichopátákat. Internetes idióták után nyomozott egy jómódú megbízó támogatásával.

A jelentés, amit maga elé tartva bámult, épp ilyen alakokról készült. Persze szét kellett tudnia válogatni a veszélyes pszichopátákat az egyszerű vagy mezei buggyantaktól és a trollkodó¹ idiótáktól. A trollkodók valójában csupán szórakoztak, velük tehát nem akadt dolga, ahogy az átlagos buggyantakkal sem sok. A trollok a mindennapok valóságában általában normális életet élő, legtöbb esetben konzolidált személyek voltak, akik csak némi gonoszkodó újszerűséget, üdítő földbe döngölési lehetőséget kerestek a közösségi felületeken. Ők így vezették le a munkahelyükön felgyűlő feszültséget, a kapcsolati válságukat vagy így üzték el az unalmukat. A buggyantak pedig ...hát ők buggyantak voltak. Azok a hülyeségeket kommentelő félidióták tartoztak ebbe a táborba, akik a mindennapi lét motorikus cselekvéseit meg tudták tanulni, de szükre szabott tudásszintjükön nem tudtak átlendülni: Ők nem értették az összefüggéseket, nem fogták fel a világban zajló folyamatokat, ám ennek ellenére kimeríthetetlen szorgalommal szóltak hozzá mindenhez a virtuális „harctereken”, vagyis a kommentfalakon, jellemzően botrányos helyesírással.

A férfi már egy órája böngészte az irományt, amit a kolléganője küldött át reggel. Ezalatt elmajszolt egy nutellás croissant-t, elkortyolt egy hosszú kávét, amit jól telepakolt cukorral, tejjel, tejszínnel és azzal a mandulás kávézesítővel, amit születésnapjára kapott. Joggal érezte tehát, hogy ha már ennyit tett az egészségéért, akkor az a három szál cigaretta nem számít, amit közben elfüstölt.

¹ troll: az internetes térben így nevezik az öncélú bajkeverőket, akiknek egyetlen céljuk a hozzászólásaikkal, hogy vitát gerjesszenek bizonyos témákban

A számítógépe felől felcsendülő „giling-galang” jelzésre felkapta a fejét, majd lábát levéve a puffról, odagördült kerekeken guruló irodai székeivel a monitor elé. Látva, hogy a másik kolléganője keresi, fogadta a hívást.

– Mi újság? – tért azonnal a tárgyra, miközben azt keresté, hogy hová tudná elnyomni a cigarettáját. Esze ágában sem volt felállni, hogy a dohányzóasztalról maga mellé hozza a hamutartót, amibe már úgysem fért volna több csikk.

– Neked is szép napot! – hangzott a válasz a számítógép hangszórójából. Kristóf Ilona – aki dédapjának vezetékneve eredetileg Christensen volt – dán felmenői nyugalmához méltóan nem sietett, és bár hozzá volt szokva Leopold bárdolatlan stílusához, ezt a jelen helyzetben nem volt szíve kihagyni.

– Ja, bocs! Helló!

Mivel Ilona tudta, hogy hiába is várna ennél bővebb tiszteletköriket, mert Leopold letudta ennyivel a formáságokat, tehát inkább belekezdett a mondókájába:

– Két *poftát* találtam. Az egyik egy házasságszédelgő, vagy nevezhetném inkább virtuális Don Juannak, a másik egy netes pszichopata.

– Jól hangzik mind a kettő! – jelentette nem túl meggyőző hangon a nyomozó. – Azokban, amiket Katalin gyűjtéseiből kinyomtattam, semmi jópofát nem találtam.

– Akkor én ügyesebb vagyok, mint Kati. Ennyi!

– Ha jó anyagokat hoztál, akkor el kell ismernem – nyugtázta a férfi, miközben végre talált egy csokoládéről lehámozott alufóliát. A tenyérnyi anyagdarabot kétrét hajtotta, majd ügyesen kis csészeformát hajtott belőle, aztán elégedetten pillantott a „csináld magad” hamutartóra.

Ilona nem kérte magát, belekezdett a begyűjtött dokumentumainak vázlatos ismertetésébe:

– Don Juanunk a feltételezésem szerint valahol a belvárosban lakik. A személyiséganalízis alapján negyven-negyvenöt éves lehet. Szinte biztos, hogy egyedül él egy jómódúak lakta házban.

– A szokásos házasságszédelgős móka? – vetette közbe Leopold.

– Mire gondolsz? – kérdezett vissza a vonal túlsó végéről az anyagot ismertető fiatal nő.

– Tudod ...ígérgetés egy kis dugásért. Vagy ennél komolyabb? Pénzt akar lenyúlni a szereleméhes hölgyekről?

– Igazából inkább csak az első. Nekem nem tűnik úgy, hogy lóvéra lenne szüksége. Csak kábítja a nőket. A meglepő inkább az esetek nagy száma – amint befejezte, gondolatban még hozzátette, hogy *az igazán meglepő az, hogy ilyen szavakat használok a hatásodra, mint „lóvé” és „kábítja”*.

– Ez magában még nem kóros – vonta meg a vállát a nyomozó. – Szerintem csak azért, mert valaki egy szexmániás barom, nem érdemes foglalkoznunk vele. Ki a másik?

– Ő egy picit kacifántosabb. Fogalmazhatnék úgy, hogy a hiszékenység vámszedője. Jól kidolgozott üzleti tervvel kopasztja meg a delikvenseket az ambícióikra építve.

– Sima csaló? – legyintett Leopold. – Azt meghagyhatjuk a hekusoknak.

– Nem egyszerűen csaló, mivel az elkövetés módja és maga a figura is meglehetősen furcsa – összegezte a véleményét Ilona.

– Hm. Hát jó! Küldd át az anyagát, majd meglátom, hogy ráharapunk-e!

– A „karbantartós exhibicionista” óta nem nagyon volt érdekes esetünk – jelezte Ilona. – Szerintem ezzel foglalkozhatsz.

Leopold elmosolyodott attól, hogy kolléganője eszébe juttatta a magamutogatást, akibe úgy fél éve botlottak bele. Emlékezett, hogyan csalták lépre: szegény Katalin volt a csali. Amikor a rendőrségről a kihívott kollégák betörték az ajtót, a jóember még azt hitte, hogy megúszhatja, és simán letagadhatja, hogy előrántott szerszámmal üldözte a saját lakásában a hölgyet, aki csak a vízmelegítőt szerette volna megjavíttatni. Arra a kis szatír nem gondolhatott, hogy a másfél szobás lakásban annyi kamera van beüzemelve, mint egy bentlakásos valóságshowban. A vádat persze ejtették ellene, mivel a rokonsága a legjobb ügyvédet fizette meg számára, ám a kergetőzés házivideó másolata és az ismerősei komplett e-mail-címlistája, amit ismeretlen és időközben megszűnt postafiókról kapott, együttesen meggyőzték arról, hogy végleg visszavonuljon. *Hiába, a jó szó ereje!* – idézte Leopold önmagát. A szatírt végül nem „bántották”.

Az Ilona által küldött anyag ismerete nélkül nem akart elébe menni bárminek is, véleményt mondani meg pláne nem. *Majd előbb átrágom magam azon, amit küldesz, csak utána mondok A-t vagy B-t* – mormogta magában.

A csetablakban megjelent a dokumentum szimbóluma, ő pedig egy kattintással letöltötte.

2. A zugkiadó

Ilona nem túlzott, tényleg meglehetősen érdekesítőnek tűnt a kiszemelt. Valójában ketten voltak: maga a célszemély és a barátnője, de az előzetes vizsgálatok alapján – amely elkészítésében Ilona valóban csúcskategóriásnak számított – inkább a *fickó* volt a „hunyo”.

Leopold imádta a börtönszlenget, vagy legalábbis azt, amiről azt hitte, hogy a fogvatartottak argója. Soha senki sem világosította fel arról, hogy amit ő használ, az úgy két évtizede számított „laza dumának”, mert azóta változott kicsit a világ. Vagy azért nem szóltak neki, mert nem akarták megbántani azzal, hogy rávilágítanak megkopott stílusára, vagy azért nem, mert a korosztálya vele öregedett, és maga sem fedezte fel a változásokat. Így tehát maradtak az olyan kifejezések a fejében, hogy „hesszel”, „vagesz” és hasonlók.

Dühösen konstataálta, hogy elfogyott a cigarettája, de mielőtt leszaladt volna a közeli trafikba új adagért, előtte el akarta olvasni az egész aktát. Bekapott egy rágógumit és azzal csámcsogott, miközben betűzte a sorokat, hogy elhessegesse a nikotinésége követelőző ingerét.

A tényállás egyszerűnek tűnt, bár Leopold a kapott anyag alapján nehezen tudta eldönteni magában, hogy egy sima csalóval állnak szemben vagy tényleg egy pszichopátával. A „főszereplő” módszere sallangmentes, mégis nagyszerű volt, mint a jó átverések általában. Közhelynek számított a nyomozók világában, hogy „minél kézenfekvőbb egy trükk, annál jobb”.

Ilona egyelőre „X”-nek nevezte az ismeretlent a dokumentumban: akár Robert Cullen krimiíró a Szovjetunióban játszódó egykori krimi főgonoszá, Andrij Romanovics Csikatilót, azaz „X polgártársat”. X nem tett egyebet, mint visszaélve a kezdő írók, költők féktelen becsavágásával, olyan megjelenési lehetőséggel kecsgettette őket, amellyel – állítása szerint – ismertséget, követőket szerezhettek. Ez eddig szokványosnak tűnt, ráadásul törvényes is volt, sőt Leopold irodalmi ismeretei alapján szinte mindennapi üzleti modellként még csak nem is jelentett izgalmas újdonságot. X polgártárs egy könyvkiadót gründolt² össze a barátnőjével, amellyel azután pályázatokat indított, úgymond „megsegítve az ismeretlen írók rivaldafénybe kerülését”.

2 *gründol*: „alapít” kissé pejoratív kicsengésű, német eredetű szinonimája.

Leopold gyorsan utánanézett az állítólagos kiadónak, és elmosolyodva konstataálta, amikor igaznak tűnt a feltételezése, miszerint az igazi, nagy könyvkiadók közt nem is jegyezték az önmagát híresnek és mértékadónak aposztrofáló zsebceget. Körbejárva kicsit a jogi hátteret, megnézve a tulajdonost és a hozzá kapcsolódó vállalkozást, egyértelművé lett, hogy egy egyéni vállalkozó bújt meg a hangzatos cégnev mögött. A kiadó tehát elvileg létezett, bár valójában még egy betéti társaság szintjét sem ütötte meg a komolysága, bármennyire is igyekezett ezt sugallni a weboldaluk vagy az egyéb médiamegjelenésük.

Mire az irat végére ért, Leopold már érezte, hogy vélhetően megtalálták a következő célpontjukat, de azért szeretett volna kapni még egy kis megerősítést Ilonától, ezért felhívta telefonon.

Hosszasan kicsengett a készülék a hívott számon, s csak nagy sokára vette fel valaki a kagylót. Ilona szólt bele lihegve:

– Igen?!

– Leopold.

– Miért ezen hívsz? – aztán mintegy megválaszolva saját kérdését, rávágta. – Mert olcsóbb. Ugye? Alig értem ide, kint voltam éppen a kapuban.

Leopold nem vacakolt az udvariassági körökkel, azonnal a tárgyra tért:

– Átküldted X barátunk anyagát. Amit eddig olvastam róla, az belefér az átlagos zugkiadókról kialakított képbe. Ne felejtse el, a kultúra területén most éljük a Vadkelet időszakát. Minden szabályozatlan, zűrzavaros.

– És? – Ilona nem értette elsőre, hogy mit is akar a főnöke. Bár hivatalosan nem létezett köztük alá- és fölérendeltségi viszony, a négytagú csoportot egyértelműen Leopold irányította.

– Miért éppen ő ...vagy ők? Mi a szokatlan bennük? Az üzleti stratégiájuk nem kirívó.

– Nem, tényleg nem kirívó. De a kiadói munkásságuk ...hogya is mondjam, egyedi – hallva a nyomozó várakozásteljes szuszogását, kifejtette. – Általában antológiákra vagy verseskötetekre írnak ki pályázatot. Ahogy elnézegettem az eddig megjelent írásokat, azokba könnyűszerrel be lehetett kerülni bárkinek. Itt jött az első bőr lehúzása a delikvensokról. Bár ezek a nyereménypályázatok ingyenesként lettek meghirdetve, ezzel elérve, hogy olyan jóhiszemű fórumok is átvegyék és hirdessék őket, akik egyébként nem asszisztáltak volna az egészhez, mégis kértek pénzt az íróktól.

– De azt hogyan? – a férfi kissé hitetlenkedve csóválta a fejét. – Ha én jelentkeznék ilyesmire, biztosan szóvá tenném az átverést.

– Ha észrevennéd. Ha észre akarnád venni – tisztázta a nő a vonal túlsó végén. – De képzeld magad ezeknek az embereknek a helyébe: Eddig csak a fióknak írtál, még a családod sem olvasta el a művedet, de most elküldöd egy kiadónak valamelyik dédelgetett novelládat, és azonnal bekerülsz egy válogatásba, sőt nyilván legyezgetik is a hiúságodat, hogy „hű, ez nem semmi egy kezdőtől”. Mindezt egy olyan könyvkiadó mogultól, amely nagyra és jelentősnek hazudja magát.

– Szóval simán bepalizzák az írókat? De hogyan? Még mindig nem értem – Leopold fejében tényleg nem állt össze a kép, hogy miként lesz az ingyenesből fizetős anélkül, hogy kitörne a gyalázat.

– Úgy, hogy miután kijelentik, hogy a sok-sok írás közül, ami beérkezett hozzájuk, te azon kevesek közé tartozol, akiket méltónak találtak a megjelenésre, ettől nyilván bezsongsz, úgy érzed: „na végre valaki felfedezett”. Bekerülhetsz egy „komoly” kiadványba. Az az apróság, hogy a szöveged megfelelő minőségűre való korrektúrázásáért és szerkesztéséért fizetned kell, az ebben a lelkiállapotban egész egyszerűen nem is tűnik fel. Hiszen, úgymond ennyit megérdemelsz, ennyi esélyt kell adnod a karrierednek. Főleg úgy, hogy a sok-sok pályázó közül te voltál az, aki bekerült. Ki az, aki egy ilyen esélyt kicsinyes anyagiaskodás miatt eldobna magától?

– De ha belegondolsz – akadémikuskodott a nyomozó –, végül is ezeket az írásokat tényleg beválogatják, tehát valóban jobbak, mint azok, amik kiesnek. Nem?

– Persze! – értett egyet a nő, de gyorsan folytatva a gondolatot, azonnal magyarázattal is szolgált. – Ha van „többi”. De mi erre a biztosíték? A pályázatok állásának napi frissítése háromnaponta aktualizálódik, és nem látsz mást, csupán dátumokat és címeket. Teszem azt, egy sci-fi novellapályázatra én egy perc alatt kitalálok neked bármennyi olyan címet, amiről simán hihető, hogy valódi iromány címe: „A féktelen bolygó”, „Küldetés a galaktika szélén”, „Úrgyalázat”...

– Oké, oké! Értelek! Szóval beetetik a delikvenszeket, azok pedig boldogan fizetnek, hogy benne legyenek a kiadványban.

– Pontosan – Ilona örült, hogy a nyomozó számára világossá tudta tenni a helyzetet.

– Mennyi jutalékot kapnak az írók?

– Semennyit! – vágta rá a nő. – Ez a következő trükk. Mivel a kiadó...nevezük így őket az egyszerűség kedvéért... közösségi felületeken

megvásárolt követőkkel és lájkolókkal felduzzasztott kiadói profillal tud kérkedni, így elhiteti magáról, hogy negyven-ötvenezer követői tábora van. A szerződést ennek tükrében úgy fogalmazzák meg, hogy az írók tulajdonképpen lemondanak minden jogukról az ismertség reményében. Ingyen átadják a kiadónak a dédelgetett írásait úgy, hogy még a szerkesztést is velük fizettetik meg. Ráadásul minden kezdő író vesz jó pár könyvet az antológiából, verseskötetből, hogy adhasson a barátoknak, rokonoknak, ismerősöknek. Vagyis, ha beküldöd nekik az írásodat, garantáltan bekerülsz, de te fizetsz egy rakás pénzt, hogy profitálhassanak rajtad úgy, hogy a könyvek jelentős részét te magad veszed meg.

– Hm. Pofátlanul ügyes – összegezte Leopold. – De hogy tudják megoldani, hogy hihető legyen a rengeteg rajongó?

– Most hülyéskedsz velem, Leó?

– Dehogy! – szabadkozott a férfi. – Tényleg nem tudom.

– De hát te programozó vagy. Nem?

– De igen – jelentette ki a nyomozó. – Mégsem tudom! A Forma-1-es fejlesztőmérnök sem biztos, hogy vissza tudja tekerni egy Zsiguli kilométeróráját.

– Egyszerű – legyintett a nő, bár ezt a társa nem láthatta a telefonvonal felé eső végén. – Erre ma már a Közel-Keleten és Dél-Kelet Ázsiában egész iparágat fejlesztettek ki. Az emberünk itt Európában megvesz mondjuk tízezer *lájkot*. Ezzel bekerül a rendszerbe, ami egy appot működtet. A csóringerek³ Ázsiában látják a telefonjukon, hogy iksz ipszilonnak erre meg erre a felületre kell egy *lájk*. Odakattintanak, *lájkolnak*, a számlálójuk ugrik egyet, csakúgy, mint ahogy a rendszer számlálója is. Szépen le van programozva az egész: Néhány nap vagy néhány óra alatt beérkezik a sokezer követés vagy *tetszikelés*, és mindenki boldog. A vevő megkapja a követőtábort, a csóringer a századik lájkolása után az éhbérét, a szolgáltató pedig a hasznát.

– De hogy lehet az, hogy azoknak a nagyon szegényeknek van telefonjuk? – Leopold nem nagyon akarta elhinni az egészet.

– Ugyan már, Leó! Ha itt nálunk kimész bármelyik csóritelepre, azt fogod látni, hogy minden kölöknek van mobilja. Ha enni nem jut, a mobil akkor is kell nekik – töprengett egy pillanatig, majd eszébe jutott

3 csóringer: „szegény” (szleng)

a statisztikai adat, ami jól szemléltette a helyzetet. – Azt tudtad, hogy a világon több telefonszám van, mint fogkefé? –

– Nem – döbönt le a nyomozó, de nem akart vitatkozni a kollégájával, mert tudta, hogy Ilona egy két lábon járó lexikon. Ráadásul sem a telefon-, sem pedig a fogkefébizniszben nem rendelkezett tapasztalatokkal. – Viszont ezek az ázsiaiak nem is értik, hogy a kiadó mit posztol.

– Nem is kell nekik érteniük – Ilonát kezdte kicsit idegesíteni, hogy a férfinak ilyen lassan jár az agya ebben a témában. – Nekik ez csak arra kell, hogy úgy tűnjön mintha nagyon közkedvelt és híres cég lennének. A számok bővületében élnek, és ezt próbálják folyamatosan kivetíteni a környezetükre is. A látszat mindennél fontosabb.

– Mint a Viagra Light? – vetette közbe Leopold.

– A micsoda? – Ilona nem értette, hogy mire céloz a kollégája.

– Viagra Light – magyarázta a férfi. – Dugni nem lehet vele, de jól mutat a strandon.

A nő hangosan felnevetett, de aztán gyorsan visszazökkent, és komolyan folytatta:

– Visszatérve X polgártársra: Ezzel nincs vége a trükközésnek.

– Fokozzák? – hitetlenkedett a férfi.

– Igen.

3. X polgártárs

Amikor végeztek a beszélgetéssel, és a nyomozó leltározta magában X polgártárs trükk-készletét, elégedetten csettintett: megvan az emberük. Jómódú megbízójuk éppen az ilyen gátlástalan hazudozókra utazott, mint az Ilona által bemutatott férfi és a párja.

Alig szakította meg a vonalat a kollégájával, hívta a csapatuk pszichológusát, és megbeszélte vele délutánra egy találkozót. Az egyeztetés után úgy érezte, hogy ki kell szellőztetni a fejét, és muszáj lemennie cigarettáért. A „hamutartó” összegyűrtte egy alugombóccá, amit lendületesen a kuka mellé dobott, de nem vacakolt azzal, hogy megkeresse, hová gurult a szemét. *Majd a takarítónő pénteken összesöpri* – nyugtatta meg a lelkiismeretét.

A trafikozásból visszatérve belevetette magát az anyagba: kigyűjtötte az Éjszötét Kiadó posztjait, átnézte a weboldalukat és minél több

hozzászólásukat a közösségi felületeken. Szerkesztőprogrammal belepillantott a weboldaluk HTML-kódjába is. Sokan nem tudták, hogy az ott elejtett bejegyzések mennyi mindent elárulhatnak: ha a cégvezető maga készíti el a weboldalát, akkor rutintalan programozóként megfeledezhet arról, hogy a megjelenő honlap képén ugyan nem láthatók a megjegyzések, de HTML-szerkesztővel visszafejthetők. Így előfordul néha, hogy a forráskódból nem gyomlálnak ki olyasmiket, amik terhelők lehetnek rájuk nézve. Sajnos ebben az esetben ezzel nem ment semmire. A kód meglehetősen túlbonyolítottnak és nehézkesnek tűnt, de semmi személyes megjegyzést nem tartalmazott: vélhetően egy nem túl rutinos hivatásos programozó készítette.

Mivel ismerte a pszichológus jellemző kérdéseit, átnyergelt a közösségi felületekre. Először X polgártársnak nézett utána, majd a feleségének (barátnőjének? élettársának?). Nem sok igazi képet talált. A pszichológus szakértői véleménye nélkül is azonnal felismerte a mértéktelen narcizmus üvöltő jeleit. Sigmund Freud bizonyára elégedetten csettintve elemelte volna ki az önhittség ezen szintjét, s fedezte volna fel a középkorú férfi jellemvonásait, aki szerelmes lett önnön tükörképébe.⁴ X polgártárs a közösségi felületek tanúsága szerint csupán három pózt ismert: délceg féloldalas állást, kissé alulról fotózva, „szemből feszítőset” és Auguste Rodin „Gondolkodóját” idéző pózban elmerengőt. Leopold arra tippelt, hogy ez utóbbival próbálta kiemelni a jóember saját intellektusát. Ezen három pózban kívül szerepelt néhány helyen kettesben a párjával, ám ezek is mind beállított, mesterkélt fotók voltak egytől egyig. Jellemzően minden képen frissen borotváltan állt, vagy keményen a kamerába nézve, vagy elgondolkodva a világ dolgain a messzeségbe révedve: Sehol egy olyan mozzanat, ahol röhögnek, ahol dölöngélnék ide-oda, vagy épp szalonnát sütnek. Minden kép unalmas volt: a személytelen pózolás lélektelen kirakata. A fiatal nő esetében ugyanezt tapasztalta: nulla természetesség, csak smink és beállítás. Még a fények is pontosan belőve vetettek árnyékot. Ahogy Leopold elnézegette a megkomponált valóságillúziót, ezek ketten annyira tűntek izgalmasnak és egyéninek, mint egy IKEA-katalógus. Sejtette, hogy a pszichológustól csak megerősítést kap, ha ő is átnézi az anyagot.

⁴ Egy görög mitológiai alakra, Narkisszoszra utalva alkotta meg Sigmund Freud a „narcisztikus” kifejezést. Narkisszosz egy betegesen elbizakodott férfi volt, aki a legendák szerint beleszeretett önnön tükörképébe.

Délután fél négy felé beesett Zsolt, az „agyturkász”. Zsolt, a mindig nyugodt, a mindig kimért, a mindig sovány és hórihorgas, aki maga volt a kétlábon járó sztereotípiát, amit egy pszichológusról elképzelhet az ember. Csak biccentett egyet Leopold felé, aztán letette a diplomata-táskáját az asztal mellé, és várakozásteljesen pislogott a kollégája felé.

– Na? – bökte ki végre.

– Ilona talált egyet, azt hiszem.

– Valóban? – az elmeorvos szeme megcsillant a szemüveg mögött. Tudta, hogy Leopold nem hívta volna oda az irodába potyán, ám az, hogy van „egy”, izgalommal vegyes kíváncsisággal öntötte el. – Láthatnám?

Leopold odafordította az orvos elé a laptopját. Épp X polgártárs Instagramját szemlélhette meg a sorozatfotónak tűnő bejegyzésekkel. Onnan lehetett tudni, hogy nem ugyanazt a képet rakta fel valaki tévedésből tucatszor, hogy más-más pózban szerepelt a díszpinty minden képen: ám a fej, a beállítás, az üres, semmitmondó tekintet mindenütt megegyezett. A pszichológus felsőtestét enyhén előre billentve vizsgálta a fotóalbumot, majd kinyögte, ami elsőként eszébe jutott:

– Ez ki van tömve?

– Olyasmi – a nyomozó elvigyorodott. – Piszokul unalmas fazonnak tűnik. Mi a véleményed?

– Egyetértünk. Egy rossz pozőr. Komoly narcisztikus defekttel. Mít tudunk róla eddig?

Leopold alig öt perc alatt összefoglalta, amit sikerült összegyűjteniük a kolléganőjével a képeken pózoló párosról. Nyomatékosan kitért arra, hogy a fiatal nő viszi a vállalkozást, miközben láthatóan a férfi az irányító személyiség. A pszichológus hümmögve hallgatta, majd amikor a nyomozó végzett, ő is összefoglalta, hogy milyen kép alakult ki benne a benyomások alapján:

– Én azt látom, hogy egyformán önhitt mindkét alany. Vélhetően egymást erősítik. Nem lennék túlzottan meglepve, ha kiderülne, hogy komoly téveszmék vannak. Tapasztalatom szerint azok, akik egy bizonyos kor után is ilyen szinten függők maradnak a közösségi felületek megfelelni vágyásától, általában elmosás a határt a valóság és az álmodozás között. Itt tapasztalható ilyesmi?

– Azt most még nem tudom eldönteni, nem foglalkozom olyan rég velük.

– Értem – húzta össze csücsörítve az ajkát az orvos, ahogy eltöprengett.

– Vélemény? – sürgette finoman Leopold.

A pszichológus módszeresen áttanulmányozta még egyszer az egész anyagot, majd amikor a „főnök” már azt hitte, hogy nyitott szemmel bóbiskol, kijelentette:

– Vágjunk bele!

A Mű

1. Költőgénuszok

Néhány nap telt csak el, amikor a kellő adatgyűjtés után mind a négyen újra összejöttek az irodában. Miután a takarítónő végzett hétvégén, Leopold igyekezett rendet tartani, így csak a mindig teli hamutartó, valamint az íróasztal végén a kiürített és csomagolópapírokkal megtömött Krowka tejkaramellás dobozka rontotta némileg az összképet. A pszichológus csak odapillantott, majd rosszállóan megjegyezte:

– Abba fogsz egy nap belehalni, hogy felmegy a vércukrod a fenébe!

Leopold unott arccal legyintett. Ő pontosan tudta, hogy mi mindenrel ártott már a szervezetének, úgyhogy a derék lengyel édesség káros hatásaitól tartott legkevésbé. Elintézte magában annyival, hogy az agyturkász csak sajnálja, amiért neki nem jutott a finomságból. A „lányok” is megérkeztek, így végre összeállt a csapat, elkezdhatték az érdemi munkát.

– Van valakinek ötlete a beférkőzésre? – vetette fel nyitásként Ilona.

Mindannyian Leopoldra néztek, de helyette Katalin szólalt meg kissé bátortalanul:

– Gondolom, valamiféle írással kellene jelentkeznünk. Lévén szó könyvkiadóról.

– Remek – helyeselték a többiek, de itt el is akadtak.

– Írt már valamelyikőtök bármit is valaha? – A pszichológus inkább költői kérdésnek szánta.

– Én igen – szólalt meg Ilona, mire úgy fordult felé mindenki, mintha azt jelentette volna ki, hogy tíz évig furulyázott kobramutatványoskén Új-Delhiben. Picit meg is szeppent, de azért folytatta. – Verseket, szépirodalmat.

– Ezek foglalkoznak ilyesmivel? – firtatta Leopold.

– Az adatok szerint igen. Mindkettő híres költő – folytatta Ilona.

– Tényleg? – kérdezte meglepetten Katalin, mert neki nem tűnt fel, hogy a páros bármiben is jeleskedett volna.

– Nem. Csak vicceltem.

A pszichológus felröhögött. Ilona sokszor elsütötte már ezt a fajta poént, de ő mindig tudott nevetni rajta. Egyszerűen jól adta elő a nő: állított valami baromságot, amire valaki mindig rákérdezett döbbenten, hogy „tényleg?”, majd ezekután forrázott a „nem”-mel. Ilona kifejtette, mire is gondolt:

– Mindketten bőszen próbálkoznak a versírással, de nem megy nekik. Egyszerűen nem értik a lényegét.

– Kifejtenéd? – kérte Leopold, aztán hozzátette. – Megtörténhet, hogy ez később fontos apróság lehet, hiszen ez akár frusztrálhatja is őket. Én meg azért annyira nem *vágom* a költészetet.

A nő elmosolyodott. Nehezen tudta elképzelni Leopoldot, amint egy verseskötetet lapozgat, és felfedezi magának a szapphói strófa szépségeit, vagy elmereng egy váltakozó rímekből álló verssoron. Nekilátott tehát elmagyarázni, hogy mi is a probléma a célszemélyeik verseivel:

– A hagyományos verselésnél nagyon fontos a rímek használata. Úgy kell megírni a strófákat, hogy a sorvégek összezsengjenek. Ez a két szerencsétlen ilyesmivel próbálkozik, bár olykor-olykor kikacsintanak a szabadversek felé is. Ám ott még nagyobb probléma, ha valaki nem érzi a lényegét, mert rossz szabad verset bárki tud írni, és nagyon sokan írnak is. Jót már csak elenyésző számban.

– Akkor azt mondd, hogy nem rímelnek a verseik? – Leopold belepillantott a jegyzeteibe, és értetlenkedni kezdett. – A példaként felhozott versük rímel.

– No igen! – hagyta rá a nő. – De nagyon nem mindegy, hogy hogyan rímel. Ezek ostoba és gagyi rímek. Az összes vers fogalmazásmódja végtelenül iskolás, itt-ott modoroskodó. Sem tartalmilag, sem formailag nem üt meg azt a mércét, amit egy igazi költőtől elvárnál – rápillantva a férfi csodálkozó arcára helyesbített – ...mármint nem te, hanem aki egy picit is ért a költészethez.

Leopold megnyugodott.

– Igen, ezek valóban nagyon gyengék – értett egyet Katalin Ilonával. – Én nem értek ennyire hozzá, de olyan bután néz ki, amikor azért rímel két sor, mert ugyanazzal a szóval zárják le.

– Ezt nevezik önrímnek. Főleg a hölgy alkalmazza sokszor. Nagyon ritkán van létjogosultsága, de náluk érződik, hogy a kényszer szüli a megoldást. Illetve a másik a ragrím. Mondjuk ilyen rímpárra gondolok itt, mint – a jegyzetébe pillantva sorolta – „alszok” és „úszok” vagy „mesélsz” és „remélsz”. A rím az ugyanazon toldalékból fakad. Rendkívül kezdő megoldás. Aztán pedig ahol még ezekből az eszközökből is kifogynak ott mindketten csálnak.

– Csálnak? – szaladt fel a pszichológus szemöldöke. – Hogyan lehet egy versben csalni?

– Egyszerű. Figyelemeltereléssel. Akiscsaj bedob néha egy-egy edelő vagy fájdalmasan nyöszörgő közhelyet, a *pasija* meg „kőmachósan” valami véres, hullás, lángpallosos képet – magyarázta a verselemző.

– Elmondhatjuk tehát, hogy tehetségtelenek? – próbálta rövidre zárni az agyturkász a költészeti kiselőadást.

– Minden kétséget kizáróan. Egy közepesen tehetséges gimnazista szintjén sincsenek a versírás területén – összegezte Ilona. – Egyikük sem.

– Remek! Ezt a típust szeretem legjobban – mosolyodott el Leopold. – Az öntudatos tehetségtelent. Pedig, gondolom, azért a versírás is megtanulható.

– Az alapok és az elmélet mindenképp – hagyta rá a kolléganője –, de bármennyit is tanulod a fogásokat, attól nem leszel tehetséges költő. Aki ért a festékekhez, és elsajátítja az ecsetkezelést, az kiváló szobafestővé képezheti magát, de sohasem fog freskót *rittyenteni* a Sixtusi-kápolna mennyezetére.

– Oké. Térjünk vissza a pályázati műre! – adta ki az ukázt a férfi, majd csendben megkérdezte, hogy zavar-e valakit, ha rágyújt. A többiek intettek, hogy tegye. – Az aktuális pályázatukon krimit várnak. Tudsz ilyet írni?

– Nem próbálkoztam még ezzel a zsánerrel – vallotta be a nő, majd rápillantott a kolléganőjére. – Esetleg te, Kati?!

– Isten ments! Adatelemzésben jó vagyok, de ilyesmihez nincs fantáziám.

– Akkor rajtam marad a feladat. Majd valahogy megoldom – adta be a derekát a tollforgatói indíttatású kollegina.

– De szívesen segítek bármiben – próbálta biztatni Katalin.

Leopold és Zsolt is bátorítóan pillantott feléjük. A két nő akarva sem különbözhetett volna jobban egymástól: Ilona magas, vékony, szőke és nagyon fehér bőrű teremtés volt, Katalin pedig alacsony, klaszszikus „töltöttgalamb” alkatú, barna szemű, barna hajú és enyhén kreol bőrű. Mégis remek kollégákká, sőt jó barátnőkké váltak az évek alatt.

2. Túl az első akadályon

Mivel a megbeszéléstől számítva majdnem egy hónap volt még vissza a pályázat lezárásáig, Ilona kapott két hét alkotói szabadságot. Úgy számolta, hogy ennyi idő alatt meg tud írni egy krimi jellegű novellát, amit beküldhetnek.

Tíz nap elteltével hívta Leopoldot azzal, hogy elkészült. A mű címe „Utolsó detektív” lett. Egy sorozatgyilkosról szólt az írás, aki detektíveket gyilkolászik. Abban megegyeztek, hogy nem túl eredeti ötlet, de tudták, hogy nincs is szükség ilyesmire.

Ilona nem csupán krimitörténetet varázsolt elő a semmiből, hanem arra is gondosan ügyelt, hogy megfelelő számú helyesírási hibát, elütést és fogalomzavart szórjon szét benne, ami elhitei a célszemélyekkel, hogy igazi kezdővel állnak szemben.

A novellát gondosan megírt kísérőlevélhez csatolva elküldték a kiadónak, majd vártak. Íróként Ilona barátjának nevét adták meg – természetesen annak beleegyezésével –, hiszen egyikőjük sem szerette volna felfedni az igazi személyazonosságát. Mivel az elemző kedvese, Végh Tamás teljesen passzívan viselkedett a közösségi portálokon, őt magát egy cseppet sem érdekelte a téma.

A válasz három nap elteltével érkezett meg: egy Normafai Ede nevű ügyfélszolgálati munkatárs – állítólagos szerkesztő – vette át az írományt, és első ránézésre mindent rendben talált.

Leopold csodálkozott is egy kicsit, majd a kétségeit megosztotta a többiekkel is, amikor Skype-os megbeszélést tartottak:

– Ki ez a Normafai Ede? Tudunk róla bármit?

– Igen – Katalin ragadta magához a kezdeményezést. – A weblapjuk szerint ő az egyik szerkesztő az ötből.

– Őt szerkesztőjük is van? – a pszichológus majdnem hozzátette, hogy „akkor nem is olyan kicsi kiadó, mint gondoltuk”, de a nő megelőzte, mert kijelentette:

– Egy fenét! Véleményem szerint ez pont olyan *kamu*, mint a soktízezres rajongótáboruk. Megnéztem mindegyik „szerkesztő” digitális lenyomatát, és sehol semmi. Kivéve persze a két jómadarat. Mintha sohasem léteztek volna a többiek, sohasem lett volna előéletük. Egy szerkesztő általában újságoknál kezd, és csak később kerül át a könyvkiadásba, tehát a szerkesztők nevére általában igen sok találatot ad ki bármelyik kereső. De ennél a kiadónál csupa ismeretlen dolgozik.

– Vicces – fűzte hozzá Leopold.

– Én inkább szánalmasnak nevezném – jelentette ki Ilona.

Katalin egyetértően bólintott, majd folytatta:

– Ha megfigyelitek a szerkesztők nevét, mind olyan, mintha egy szellemileg gyenge képességű felnőtt vagy egy kisebb gyerek próbálna meg kiötleni neveket: Normafai Ede, dr. Bélkői Sándor és Fási Ágnes. Minden vezetéknev egyszerűen egy tulajdonnévből vagy köznévből „i” képzővel képzett melléknév.

– Egyelőre az a lényeg, hogy bekapták a csalit, és elfogadták az írásomat – próbálta Ilona felfedezni a helyzet jó oldalát. – Küldtek egy előszerződést a részleges szerkesztésről. Nagyon komoly! Másfél oldalnyi szöveg szerkesztését is felszámolják, illetve mellékelnek egy többoldalas szerződést róla.

– Határozottan „nagyvonalú” cég – jelentette ki komoly arccal a pszichológus, de aztán elnevette magát. – A részletekbe vesző kicsinyesség jól megfér a nárcisztikus személyiségjegyekkel. Mit írnak a novelláról?

– A beetető dumát, amire számítottunk – legyintett Ilona.

– Vagyis? – firtatta Zsolt. Mindenről pontos információkhoz akart jutni, hogy precízebb személyiségképet alkothasson a célpontjaikról. Nem hazudtolta meg elmeegógyász voltát.

– Hogy szórakoztatónak és érdekesnek találják. Valamint azt, hogy szeretnék majd eredményhirdetésekor az én novellámat is a nyertes írások között említeni. Ez a kábítás. Aztán jön az „átbaszcsi”: ha igénytelenül csak az e-book-ban szeretnék megjelenni, akkor az egész ingyenes, ha viszont igényesen a nyomtatott könyvben is, akkor fizetnem kell szerkesztési díjat. Szépen szétbontva persze: ötszázötven forint előszerkesztésre, majd ha azzal elégedett vagyok, akkor a maradékot külön.

– Mit fogunk lépni? – érdeklődött a pszichológus feltételezve, hogy létezik már kész, kidolgozott cselekvési terv, de Leopold lehütötte:

– Semmit! Fizetünk nekik, és várunk. A Főnök nem szeretné, ha elkapkodnánk bármit is.

A többiek bólintottak, hiszen rég tudomásul vették, hogy a megbízójukkal és mecénásukkal egyedül ő, Baksay Leopold tárgyal. Így van ez a kezdetek óta, amióta összeverbuváltam ezt a kis csapatot – nézett végig a kollégáin.

Két újabb hét telt el, amikor visszakapták a szerkesztett novellát. Ellenőrzésképpen átadták egy megbízott nyelvész szakértőnek, aki

gyakran végzett szerkesztéseket igazi, komoly kiadóknak. Ő két nap elteltével kijelentette, hogy a korrektúrázás, tehát a helyesírás ellenőrzés viszonylag elfogadható, bár az ellenőrzést végző személy nem nagyon van tisztában sok szó egybe- vagy különírásával. Ugyanakkor arra is rávilágított, hogy a szerkesztés gépies, ötletlen, és éppen az egyéni hangvételt irtotta ki a novellából: sablonos és klisészerű megoldások egymásra dobált kupacaként jellemezte.

– Lassan komolyabban kellene foglalkoznunk a két jómadárral – pillantott fel az elemzésből Leopold.

– Józsefünkőről és Annánkról beszélsz? – kérdezett vissza Zsolt az asztal túloldaláról. – Annyira hozzászoktunk már, hogy X polgártárs és a „csaja”, mintha nem lenne igazi nevük.

– Igazad van! – helyeselt a cigarettáját épp elnyomó férfi. – Mostantól vegyük kicsit komolyabban őket, hiszen az elkövetkező időszakban főszerepet szánunk nekik. Tehát: Bárány József és Bárány Anna. Bárány József, művésznevén Joseph Sheep.

– Angolra fordítva „Birka Jóska”? Hú, de eredeti!

– Az ám! Mint minden e körül a kiadó körül – bólintott rá a nyomozó.

– Azt nem tudtam, hogy a csajt is Báránynak hívják. Akkor férj és feleség?

– Nem tudom – vont a vállát Leopold. – De majd kiderítjük!

A feladat

1. A fájl

Ilona meglehetősen „érzelgős” hangulatban lépett be a budai ingatlan felső szintjén kialakított irodába, eltelve a tudattal, hogy immár ő is igazi író. Valójában persze csak mosolygott magában az egészen, hiszen tudta, hogy milyen mesterkedés és hókuszpókusz zajlik a háttérben, de próbálta beleképzelni magát a kezdő írók bőrébe.

Azonnal megcsapta az orrát a nyomozó cigarettafüstjének semmivel össze nem keverhető szaga, amit az illatosítók sem tudtak elnyomni. Leopold tartózkodott az irodában a legtöbbit, de hirtelen el kellett mennie valahova, úgyhogy csak az „illatnyomot” hagyta maga után, mint egy füstszagú hangya a saját feromonjeleit.

– Ki kellene szellőztetni! – vetette fel a nő, miután köszönt a már ott üldögélő Zsoltnak.

– Nekem mindegy – vont a vállát az orvos, de láthatóan esze ágában sem volt feltápaszkodni a bőrfotelből.

Ilona tehát kinyitotta az ablakokat, majd leült a magashomlokú férfival átellenes oldalra. Örült annak, hogy kettesben maradtak, mert régóta furdalta az oldalát egy kérdés, amit sem Leopolddal, sem Katalinnal nem akart megbeszélni. Zsolt volt az egyetlen, akit el tudott képzelni úgy, hogy épp megosztja vele azt, ami a lelkét nyomja: természetesen tudta, hogy ez az érzése a pszichológusokkal kapcsolatos klasszikus és felszínes általánosításon alapult.

Zsolt mintha megérezett volna valamit, felemelte a fejét, és abba hagyva a laptopja monitorjának vizslatását egyenesen a nő szemébe nézett:

– Gond van?

– Nem igazán gond – vont a vállát a szőkeség, de érezte, hogy a gesztus kicsit túl könnyedre sikerült: olyan gyanúsan lezsernek. Picit belepirult, amikor elképzelte magát kívülről nézve. A fiatal, csitri lányok lazaskodnak olyan módon, mint ahogy ő tette pár pillanattal korábban. Inkább belekezdett abba, ami nyomasztotta, hátha úgy könnyebb lesz majd. – Zsolt, te találkoztál már valaha a megbízónkkal?

– Nem. Tudtommal csak Leó szokott találkozni vele.

– És nem tartod furcsának, hogy lassan három éve dolgozunk neki, sokszor mást sem teszünk, mint az interneten trollkodunk, és ezért

ő megfizet minket? – fürkészőn nézett vissza a férfi szemébe. Olyannyira, hogy a pszichiáter pár pillanat múlva elkapta a tekintetét, és kicsit zavartan lepillantott az ölébe ejtett kézfejére, mintha azon keresne használható fogódzót.

– Dehogynem – bökte ki végül. – De havonta pontosan becsenget a pénzem a számlámra, így inkább nem akarok foglalkozni ezzel az egészszel. Nekem valójában mindegy, hogy ki a megbízónk. Mivel sohasem csinálunk semmi törvénytelen, így tőlem a Tenkes kapitánya is lehet az, akitől a fizumat kapom.

Ilona vállat vont. Ilyesmi választ várt Zsolttól, hiszen mindig olyan se hús, se vér embernek érezte, aki meglehetősen flegmatikusan áll a világ dolgaihoz. Bár mindig szerette a magas férfiakat, talán ezért nem érezte soha vonzónak a pszichológust: kizárólag kedves kollégaként tudott rátekinteni, férfiként soha.

– Kérsz egy kávé? – váltott témát a hórihorgas orvos. – Dobok fel egyet.

– Miért ne? Ebben az érfelvágós időben... – pillantott ki a szűrkeségbe a nő a teraszablakon keresztül. A máskor kellemes panoráma helyén köd ült, így nemhogy a Gellért-hegyet, de a Duna pizskosszürke szalagját sem lehetett látni. Szép időben már csak ezért a kilátásért érdemesnek tartotta bejönni az irodába a kelenföldi, elsőemeleti albérletéből, ahonnan csak az élelmiszerbolt parkolóját nézegethette nap-hosszat. Ilona azon is eltöprengett már többször, hogy a megbízójuk miért nem egy szerényebb irodát bérel a csapatuk számára, hiszen nem folytattak tárgyalásokat nagyigényű ügyfelekkel, ami esetleg indokolná az exkluzív és elegáns helyet. Leopoldot leszámítva – aki szinte ott élt –, gyakorlatilag heti egy-két alkalommal ugrottak csak be. Mindenki otthonról végezte a munkáját, szabad időbeosztással.

Gondolta, hogy amíg lefő a kávé, addig megnézi az üzeneteit. Kihúzta a laptopját a táskájából, aztán kinyitva szembesült azzal, hogy lemerült a készülék. A tápkábel pedig nem rakta be otthon, erre tisztán emlékezett.

– A fene egye meg! – csúszott ki a száján. Egy meglehetősen fontos eredményt várt az egyik külsősüktől.

– Mi a gond? – fordult meg Zsolt, miközben épp a darált kávé próbálta kiporciózni egy kiskanállal.

– A laptopom. Lemerült. Pedig be kellett volna lépnem a postafiókomra. Nincs véletlenül tápkábeled?

A férfi megrázta a fejét, aztán állával a sajátja felé bökött.

– Használd az én kütyümet. Még nem zárt le.

Ilona megköszönte, aztán átült az asztal túloldalára. Nem szerette a Macbookokat, mert furcsának érezte a menüjüket, és az érintőpadjuk is másként viselkedett, mint a saját gépén, de nem volt választási lehetősége ebben a helyzetben. Természetesen azzal kezdte, hogy rossz helyre nyomott, és megnyitott egy mappát. Gyorsan bezárta, mire felugrott az Excel-táblázat, amit Zsolt utoljára használt. A nő szórakozottan pillantott a sűrűn teleírt sorokra és oszlopokra. Tovább akart lépni, amikor a szeme megakadt az első oszlopon: az eddigi „eseteik” felsorolását látta, vagyis azon pszichopata személyek listáját, akiket korábban az interneten üldöztek és megbuktattak vagy megaláztak. Igazából azt furcsállta, hogy a nevek egyetlen kivételtől eltekintve fekete alapon fehér betűkkel lettek bejegyezve. Jobban megnézve, a következő oszlop még érdekesebbnek tűnt: minden név után az állt, hogy „elhunyt”, majd a rákövetkező rubrikákban, hogy „öngyilkosság” és egy dátum. Az egyetlen nem fekete alapú bejegyzés után látott csak üres kockákat.

Mind meghaltak, és mind öngyilkosok lettek? – hasított a nő agyába a gondolat. – *Hogyan?*

A legutóbbi esetük neve értelemszerűen a lista alján szerepelt. A bejegyzés szerint a szatír két napja dobta el az életét. Végigfutva a soron az is kiderült a nő számára, hogy a férfi vonat elé vetette magát. Ilona megborzongott. Undorodott az elhunyttól, mert nem nagyon jött be neki a férfi ténykedése, ugyanakkor nem is értette, hiszen egy kifejezetten sármos, jó testalkatú ember volt, akinek nem lett volna szüksége arra, hogy ily módon szerezzen nőt magának. Ugyanakkor a halálát nem kívánta. Örült volna, ha egy időre börtönbe zárják, és így kivonják a forgalomból. Határozottan felháborította, hogy az ügyvédje végül kihúzta a csávából, de a vonatos öngyilkosság gondolatától borsózott a háta.

A lista magáért beszélt. Ahogy végigpillantott rajta, látta, hogy minden eddigi „kuncsaftjuk” önkezeléssel vetett véget az életének: ki a gyógyszer-túladagolást preferálta, ki az emeletről való kiugrást, vagy az érfelvágást. Az egyetlen, aki feltételezhetően élt még, az egyik két évvel korábbi esetük volt. A beteges feljelentgető neve után pár oszloppal az állt, hogy „eltűnt”. Tehát akár ő is meghalhatott már, csak nem találtak rá.

Ilona sohasem foglalkozott az általuk megbüntetett virtuális ideg-betegek utóéletével. Érezte, hogy abban a pillanatban olyasmibe botlott, amihez semmi köze és ami bizonyára okkal nem lett publikussá téve. Talán azért nem mondta el nekik a pszichológus, hogy elkerülje a lelkiismeret-furdalás kialakulását? Nehogy ez a munkájuk rovására menjen?

Ha tudnám, hogy akit kielemezek, az később kinyírja magát, akkor vajon csinálnám ezt a munkát? – töprengett a nő. Egy hirtelen ötlettől vezérelve belépett a postafiókjába, és elküldte magának a megnyitott fájlt, aztán kilépett az üzenetei közül anélkül, hogy megnézte volna azt, amiért tulajdonképpen a kollégája gépe elé ült.

Lecsukta a laptop fedőlapját, és visszaült az asztal túloldalára.

– Sikerült? – kérdezte a pszichológus, miközben a kávéspoharakkal csörömpölt.

– Igen – felelte Ilona kicsit zavartan. Remélte, hogy az agyturkász kollégának nem tűnik fel semmi az egészből. – Köszí!

– Cukor? Tej? – váltott témát Zsolt.

– Tejjel, cukor nélkül.

– Br. Hogy bírod cukor nélkül meginni a kávédat?

2. A falsprofil

Leopold kellemes kávéillatra nyitott be az iroda ajtaján. Ráköszönt Ilonára és Zsoltra, majd a kabátjával elszöszmötölt egy darabig, mire végül sikerült a fogasra akasztania, közben dörmögött:

– Szutyok idő van odakint.

– Rémlik. Mi is onnan jöttünk – reagálta le a pszichológus.

– Katalin nem jön, az előbb hívott telefonon. – A nyomozó végre belépett a közös térbe, és odaslattyogott a kávéfőzőhöz. A kannába pillantva elvigyorodott. – Jókor érkeztem! – Töltött magának a forró italból, aztán ő is az asztalhoz telepedett. – Hogy állunk?

Ilona szólalt meg először:

– A két jómadár egyértelműen bekapta a csalit. Az „Utolsó detektív” úgy tűnik, hogy az antológia első kötetébe kerül, nem a harmadikba, ahogy eredetileg tájékoztattak.

– Olyan jó lett ezek szerint? – lepődött meg a pszichológus.

– Lehet – jelentette ki Ilona, majd némi öniróniával hozzátette. – Bár szerintem csak azért alakult így, mert nagyon gyorsan visszaküldtem

nekik az aláírt szerződést. Gondolom a többiek szütyögnek⁵, nekik meg fontos, hogy mielőbb kijöjjön a kiadvány.

– Az jó – helyeselt Leopold. – Más?

– Alakult egy facebook csoport a nyertes pályamű készítőjének jóvoltából. Abba beléptem. Átküldtem róla az adatokat, ti is be tudtok lépni, hogy nézelődjete. Ami furcsa, hogy a díjnyertes profilja meglehetősen gyanús.

– Mi a gyanús benne? – vont a szemöldökét a nyomozó, miközben felnyitva saját gépét, az Ilona által korábban átküldött linkre kattintott. – Ó, már látom.

– Szerintem kamuprofil.

A nyomozó Ilonára pillantva egyetértően bólintott, majd vissza-kérdezett:

– Mi az ok? Tipp?

– Szinte biztos, hogy nem akarták odaadni a nyereményt senkinek. Harmincezer forint volt a fődíj. Ez nem sok pénz, de egy ilyen kis zugkiadónak minden apró számít. – magyarázta a nő.

– Még azon az áron is, hogy üvölt róla: nem valódi pályázó nyerte meg?

– Gondolom azt feltételezik, hogy kellő aktivitás mellett elhitethetik, hogy csak egy inkognitóját megőrizni szándékozó íróval áll szemben mindenki.

– Ez eléggé sántít – vélekedett Leopold. – Bár, mivel nem nagy összegekről van szó, szerintem senki sem fogja firtatni. Érdemes lenne kapcsolatba lépni ezzel a ...személlyel. Hogy hívják?

– Doktor Bonyhádi Lajos – vágta rá a nő.

– Eh – vágott a pszichológus viccesen dühös arcot. – Ezeknek tényleg semmi fantáziájuk? Már megint egy településnév „i” képzővel vezetéknevként.

– Ha egy módszer működik, minek változtatnának?! – vélekedett a nyomozó.

– Amikor hazaérek, belépek, és Messengeren rányitok – terelte vissza a beszélgetést az eredeti medrébe Ilona. – Most le van merülve a laptopom.

– Ráér – nyugtatta meg Leopold. – Próbálj meg minél többet kiszedni belőle, illetve legyél mérsékeltén aktív a létrehozott csoportban is. Ne nagyon teperj, de legyél ott.

– Rendben. Amint van valami, küldöm. Persze az is lehet, hogy egyszerűen nem áll majd szóba velem. Férfi karakterként írtam meg a novellát, és azon a néven is jelentkeztem be.

– Nem lesz gyanús, hogy túl friss a profil? Vagy egy „alvó profil” aktivizáltál?

– Nem friss és nem is alvó a profil – biztosította a nyomozót a nő. – A párom egy korábbi profilja, amit már nem használ. Azt mondta, nyugodtan hivatkozhatok rá, legfeljebb híres író lesz.

– De miért valós profilt használtál? – kérdezte a pszichológus.

– Mert ha azt akarjuk, hogy az írásom bekerüljön a könyvbe, akkor alá kell írni a szerződést, amit már megtettem. Viszont itt nem használhatok fals adatokat, mert esetleg okirathamisításért végzálhatnak utána.

– A cég jogásza kimosna.

– Mindegy. Így egyszerűbbnek tűnt. Tamást nem zavarja. Más: a kiadó meghirdetett egy horror pályázatot is, amire szintén beneveztem.

– Ügyes kislány! – bókolta elismerően Leopold. – Olyat is tudsz?

– Igazából ez Tamás egy régi írása, amit leporoltunk, és beküldtünk nekik. Így folyamatosan megmarad a kapcsolat, és tudjuk tesztelni őket.

– Helyes – bólogatott a nyomozó. – Mi a címe?

– „Mérgesgomba”.

– Nem túl horroros – töprengett el a férfi, miközben egy cigarettát vett elő a dobozából.

– De a történet igen. Szerintem simán benyelik ezt is – biztosította a nő.

– Mi a barátod neve ...ami alatt fut a sztori?

– Végh Tamás – árulta el Ilona. – Nem spéci, de nem is a legtuca-tabb név.

– Tökéletes – értettek egyet a férfiak.

Néhány apróságot még egyeztettek, illetve átbeszélték az elkövetkező napok stratégiáját, aztán a nő elköszönt tőlük, és haza indult. A pszichológus még maradt, ahogy Ilona sejtette, bizonyára ezután beszélük meg azokat a dolgokat, ami miatt a halállista Excel nyitva volt.

5 szütyög: bíbelődik, vacakol, lassan tevékenykedik (szleng)

3. Kapcsolat

Ilona még a délután folyamán belépett az írói csoportba a Facebookon. Mivel a „kiadó” kiírt egy szavazást az antológiába került művekből – ahol természetesen a főszerkesztő írói profilja vezette a listát, megelőzve még a pályázatnyertest is –, voksolt. Meglepte, hogy az ő írása is egészen jól szerepel. Ezt annak tudta be, hogy az első kötet már kijött, így azt többen olvashatták. Az „Utolsó detektív” így némi előnnyel indult. Gondolta, megjegyzi a nyílt csoportban, hogy egy picit várni kellett volna, hogy kijöjjön az összes rész, és csak azután szavazni.

Egy óra múltán újra fellépett, de sehol sem találta a csoportot. Értetlenül kattintgatott ide-oda, amikor felfigyelt arra, hogy új üzenete érkezett. A Messengeren a díjnyertes írás szerzőjének profilja írt neki.

Szuper! Ö kezdeményez – örvendezett a nő, de ahogy beleolvasott az üzenetbe, meglepődött. Bonyhádi Lajos az alábbirol tájékoztatta:

Vádaskodásnak tűnt, ami által arra céloztál, hogy úgy szavaztattak, hogy még meg sem jelent a könyv összes kötete, és senkinek sem állt még módjában elolvasni mindegyiket. Ez viszont egyértelmű, hogy nem igaz. Mielőtt töröltem az alaptalan reklamációt, a kiadó válaszolt rá, de ez már a csoport felületén nem megtekinthető, tehát beidézem a válaszukat, hogy hozzád is eljusson.

Jaj, de kis lojális – mosolyodott el Ilona. Láthatóan kiesett a hamis profil szerepéből a sorok írója, és megfélemezett arról, hogy neki abban a percben egy független, autonóm szereplőt kellene megszemélyesítenie. Elolvasta a „kiadó” dörgedelmes válaszát is. Meglepte, milyen vehemenciával támadták az ártatlan észrevételét. Mintha legalábbis oldalas fizetett hirdetésben rágalmazta volna meg őket.

Ugyanakkor a dolgok ilyenén alakulása mindenképp hasznosnak bizonyult, hiszen egyébként csak úgy kezdetek volna kommunikálni a vélhetően álprofilal, hogy gratulál a győzelméhez. Arra meg vagy válaszolt volna, vagy nem.

Gyorsan megírta pár sorban, hogy mennyire sajnálja, hogy így elmérgesedett az ártatlan dolog, és hogy nem támadásnak szánta. Ezzel párhuzamosan írt a kiadónak is, hasonló tartalommal. Csupa „nagybetűs” szánom-bánom került mindkét levélbe. Bonyhádi Lajosnak

még odaírta, hogy elnézést, hogy ezzel terheli, hiszen nem is ismerik egymást, sőt még a novelláját sem olvasta. Ez utóbbi persze felesleges információ volt, hiszen a második kötet még meg sem jelent, aminek a nyitó írásaként került bele a díjnyertes írás.

Az író percekben belül reagált:

Nekem az a véleményem erről, hogy ha támadásnak nem is nevezném (szerintem a kiadó sem nevezné annak), de az tény, hogy nem vet rájuk jó fényt, ha a szerző nyilvános felületen reklamál rájuk. Mondok egy példát: Ha nem vagy elégedett a párod hozzáállásával, akkor gondolom, odamész hozzá a konyhába, és közlöd vele négyszemközt, nem? Nem pedig felmész a Facebookra, és kiírod az idővonaladra a tudta nélkül. Szerintem ezt a második verziót a párod valószínűleg „megkerülésnek”, lejáratásnak venné, és megsértődne rajta. Szóval, igen, én is megsértődnék rajta, ha valaki velem nem lenne elégedett (bármivel, amit csináltam, állítólag ígértem, vagy akár meg sem ígértem), és ezt nem velem közölné személyesen, hanem nyilvános felületre a tudtom nélkül írni ki. Tehát szerintem ezt nekik e-mailben kellett volna, mert ebben a csoportban 48 tag van, és a nagy részük az ő szerződött írójuk, akiknek a véleménye rendkívül fontos számukra, mert az egész kiadó fennállása attól függ részben, hogy a szerzőik hogyan vélekednek róluk. A létező legrosszabb hely rosszat mondani erről a kiadóról ez a csoport. Mert itt egy helyen van mindenki, aki velük dolgozik, és akik tisztelik őket. Köztük én is. Azt mondod, még nem olvastad az írásomat. Ha elolvasod, látni fogod benne az előszót, azaz ajánlást, amit a főszerkesztőnek írtam. Abból szerintem egyértelműen lejön, hogy mennyire tisztetem őt, és mennyire hálás vagyok a szakmai tanácsaiért és barátságáért. Ezt csak azért meséltem, mert azt mondtad, nem tudod, mennyire ismerem a kiadót. A főszerkesztővel baráti viszonyban vagyunk, napi szinten levelezünk, beszélgetünk. Egyébként szerintem sem kell túl nagy ügyet csinálni a dologból. Egyszerűen csak nem volt túl jó ötlet. Támadásnak én nem vettem. Szerintem ők sem mondtak olyat, hogy annak vették volna. És Te se erőltessd

ezt, hogy annak vették-e, vagy sem. Szerintem ilyesmi nem történt – aztán pár pillanat múltán még hozzátette. – Ennyire nem súlyos ez a helyzet.

– Hát ...Remélem – pötyögte be Ilona. – Egyrészt azért, mert tényleg nem volt bennem ártó szándék, másrészt azért, mert valójában számomra semmiféle hátrányt nem jelentett az eset, sőt egy tegnapi poszt alapján „egész jól állok”. Harmadrészt azért zavar az eset, mert féltő, hogy valami keckeckedő alaknak tartanak, és ez nem viszi el túl pozitív irányba a kapcsolatunkat. Pedig pályáztam a horror-kategóriában is, és itt még az az előnyöm is megvolt, hogy egy már elkészült írást tudtam beküldeni, vagyis olyat, amit „magamtól” írtam. Jobb is – szerintem –, mint az, ami a krimi antológiába került. De majd meglátjuk.

Értem, amit mondasz – reagált azonnal Bonyhádi Lajos. – Attól tartasz, hogy egy balul elsült elszólás miatt, ami-ben nem volt rossz hátsó szándék részedről, esetleg elástad magad a kiadó szemében, és a következő antológiából emiatt esetleg kihagynak, ami pedig még nagyobb lehetőség lesz, mint az előző. Javaslataim erre (mivel pszichiáterként némileg van rálátásom az emberi érzésekre, és arra, hogy kitől mi várható, milyen reakció): a továbbiakban hangoztatni náluk, hogy „nem úgy értettem, nem támadásnak szántam”, nincs értelme, mert érdemben nem tesz hozzá semmi újat a társalgáshoz. Normafai Edét érzelmi úton meggyőzni valószínűleg nem fog menni levélben. Őt direkt azért vették fel, mert egy kőkemény faszí. Évekig dolgozott napilapoknál szerkesztőként. Egy sokat tapasztalt vén róka, akit semmivel sem lehet meggyőzni, ha ő egyszer a fejébe vesz valamit. Vitatkozni a kiadó bármelyik munkatársával, miszerint „Mondtam már, hogy nem támadásnak szántam. Mi a faszért nem lehet ezt megérteni?!”: Na, ezt nagyon nem ajánlom. Ilyenkor ez csak olaj a tűzre. Akkor valószínűleg egy életre megromlik a viszony, ha kiabálásba, káromkodásba fajul a vita.

– Akkor mit javasolsz? – kérdezte Ilona.

Szerintem a megoldás: tenni egy kedves gesztust feléjük, ami nem kerül semmibe, és meglátod, helyre fog állni a béke és bizalom részükről is. Egy kis belső információ: Ha eddig nem tudtad volna József (Joseph Sheep) a kiadó főszerkesztője, Anna pedig (Bárány Anna alias Catarina Small) a kiadó tulajdonosa és főnöke. Valószínűleg amúgy ezért sem vették jó néven a hozzászólásokat, mert pont a kiadó főnökének megosztása alá tetted ki – írta az író, majd kisvártatva hozzáfűzte. – Szóval a javaslatom: Mivel amúgy is olvastad már az első kötetet, írd valamelyikük írásáról (mindketten az első kötetben szerepeltek) egy ajánlót jóindulattal ide a csoportba. Nem kell agyondicsérni, de emeld ki belőlük azokat a részeket, amik őszintén tetszettek, a kevésbé tetsző részeket, pedig hagyd meg azoknak, akik amúgy is anyázzák őket. Szóval írd valamelyikük írásáról egy kedves, pozitív kritikát, és szerintem szent lesz a béke. Tapasztalatból tudom, hogy az ilyesmi sokkal jobban működik, mint a magyarázkodás, a vitánál pedig biztos, hogy jobban, mert az valóban tönkreteszt mindent.

Ilona végigolvasta és konstataálta, hogy milyen alattomos módon próbálja a másik manipulálni. Bár felháborodott, nem esett ki a szerepéből, és mint egy naiv és jóhiszemű kezdő válaszolt:

– Valóban tartok tőle, hogy ez hátrányosan érinti az esetleges későbbi lehetőségeimet, de nem ez zavar elsődlegesen. Jobban dühít annak ténye, hogy nem akartam ártani, és ez jött le belőle. Amikor valamivel nagyon nem értek egyet, akkor azt ki szoktam fejteni, és néha valóban karcosan teszem, ami valakinek bejön, valakinek nem, amiért aztán megosztó személyiségnek tartanak. De itt nem ez történt! Normafai stílusa nekem bejön. Alapból szeretem, ha valaki nem lacafacázik, és megmondja, hogy mit akar. A felesleges köröket nem igazán kedvelem. Írtam neki, és kiigazítottam, amit – szerintem – félreértett, illetve jeleztem, hogy mi volt az eredeti szándékom. Nem keménykedtem, vagy ilyesmi, durvaságokat meg pláne nem írtam. Ez utóbbi nem is szokásom, főleg írásban nem. Velük meg főleg nem. Jó tipp, amit ajánlsz, majd megpróbálok írni valamit, bár igazából amik nagyon tetszettek, azokat kifejtettem már. De elolvasom újra Caterina Small írását, aztán meglátom. Amúgy tetszik a kiadó üzletpolitikája, és bár anyagilag nem hoz semmit a dolog, kiváló reklámnak tekinthető, és

korrekteknek is tűnnek. Remek lehetőséget biztosítanak az elindulás-hoz, és az ember kedvét meghozza, ha nem csak a fióknak ír. Nem beszélve az erkölcsi haszonról: Amióta édesanyámnak adtam egy dedikált példányt, azóta úgy kell lefogni, hogy ne rendezzen naponta felvonulást hatalmas molinókkal, hogy „a kisfiam írt, és benne van egy könyvben”. – Ilona a „kisfiam” helyett először a „kislányom” szót írta le, de szerencséjére idejében észbe kapott, és visszatörölve a szöveget helyesbített. Végh Tamás nevében írva a „kislány” furán hatott volna. Mielőtt elküldte, még odabiggyesztette a végére. – Ha még nyernék is vele, azt visszaforgatnám. Szeretnék kiadni egy könyvet.

Az antológia elsősorban publikációs lehetőség amatőrök számára, hogy nevet szerezhessenek maguknak – bizonygatta Bonyhádi. Sejtelve sem lehetett arról, hogy Ilona pontosan ismeri a leírtak lépesméz jellegét, amit éppen akkor próbál elhúzni az orra előtt. – Regénykiadásnál viszont fizet a kiadó a szerzőknek. Nyomtatott tiszteletpéldányokat is adnak ingyen, és százötven eladott könyv után minden eladott könyv hasznának felét átutalják a szerzőnek. Tehát lehet vele keresni. Ha sok könyved fogy, akkor akár sokat is. Sheepnek annyi könyve fogy, hogy abból él konkrétan. Főállású író. Tehát lehetséges. És úgy tudom, rajta kívül két szerzőjük is meghaladta már a százötven darabot, akiknek állandóan fizetnek, tehát éppenséggel lehet belőle pénz, ha: a szerző is reklámozza magát, mert az biztos, hogy ha a szerző elbújik (vannak ilyen típusok), akkor a kiadó sem fog tudni sztárt csinálni belőle. Ráadásul valóban jó kell, hogy legyen a regény, és egyéni. Bármilyen kliséből ők sem tudnak sikerregényt csinálni pusztán sok reklámozással. Véleményem szerint Sheepnek ezért is veszik ennyire a könyveit: Mert mindegyik más. Állandóan megújul. Mindig újat mond. Egyik sem valami divatirányzatnak a huszadik folytatása (mint például egy vámpírregény vagy újabb Frankenstein-sztori).

Na ja! – bölintott Ilona. A válaszból szinte tapintani lehetett az érdek nélküli vak csodálatot, amit a főszerkesztő iránt táplál az „író”. Természetesen átlátott rajta, és egyre biztosabb volt abban, hogy helyes a feltevésük, miszerint valóban egy úgynevezett „kamuprofillal” nyerte meg a zugkiadó a fődíjat. Azt is sejtette, hogy ebben a pillanatban éppen

a főszerkesztővel vagy a tulajdonosnővel csetel, de eszében sem volt még kiugrasztani a nyulat a bokorból. Gyakorlott elemzőként és lassan rutinnossá váló nyomozóként tudta: „az a legjobb védelem a manipulátorokkal szemben, ha mi is manipuláljuk őket”. Amíg ugyanis a másik abban a téveszmében él, hogy ő irányít, addig az „irányított” úgy alakíthatja az eseményeket, ahogy tetszik neki. Próbált tehát kicsit személyesebb vonalon elindulni:

– Nyilván klisésztorik a fenének sem kellene. Elvileg a napokban meg kell érkeznie a második kötetnek, úgyhogy hamarosan olvasom az írásodat.

Igen, én is úgy tudom, hogy a kiadó ma kapja meg, és az első adagot már ma feladja a szerzőknek.

Milyen jól informált vagy, kishaver – vigyorgott a nő, de inkább azt írta, amit eltervezett:

– Néztem a profilod, és fura, hogy nincs nyomod az interneten. Azt gondoltam, hogy orvosként valahol felbukkansz, de nem – utalt Ilona az álprofil nevében található „Dr.” előtagra. Az „író” közösségi felületén korábban tájékozódott, és az ott található bemutatkozás mentén próbált elindulni. – A Facebookon pedig csak az írói oldalad látható. Ha jól értem, abbahagyta a pszichológusi vonalat, és átnyergeltél az írásra? Vagy pusztán nem szeretnéd, ha valaki keverné a két „identitás”? – majd hozzátette még. – Nem akarok vajakálni a dolgaidban, félre ne érts. Egyszerűen csak érdekelnek az életutak.

Igen, az orvosi szakmát abbahagyta 2014-ben, és azóta szabadújságíróként dolgozik. Nekem ez sokkal inkább testhezálló. Regényeket még nem írtam. Az első novelláim nekem is ennél a kiadónál jelentek meg. Újságokban dolgozom mondhatni teljesen rendszertelenül, általában vagy névtelenül írva cikkeket, vagy álnéven az újság kérésére. Vannak például olyan cikkírói nevek nálunk, amit egyszerre vagy 8 szerző használ felváltva. Ezek csak fizetős megbízások. Karrier nincs benne, mert a nevem sosem válik ismertté. Ezért szeretnék én is inkább regényeket írni, mert ebben így nem sok sikerélmény van. A pszichiátria pedig túl stresszes volt számomra. Nem bírtam dühöngő örültek között olyan pofával sétálgatni, mintha minden

rendben lenne. Tudom, hogy ez másoknak megy, de nekem nem. Nyugodtabb környezetre vágytam. Amúgy nem csodálom, hogy nincs nyomom a neten orvosként, mivel kezdő orvosként csupán néhány évet dolgoztam, azt sem túl nagy sikerrel. De amúgy ha már Te is kérdeztél, hadd kérdezzek vissza: Miért néztél utána? Azért kérdezem, mert én még egyetlen írónak sem néztem utána sem a csoportból, sem a kiadónál.

– Kíváncsiságból – vallotta be a nő, de azért igyekezett bagatellizálni a dolgot, hiszen nyilván nem árulhatta el, hogy kőkeményen nyomoznak dr. Bonyhádi Lajos után. – Megnéztem a profilod, és elsőre olyan érzésem volt, mintha csupán egy „virtuális” profilt látnék. Tehát olyat, amit valaki azért készített el, hogy jelen legyen a FB-on, ám valójában „nem akar látszani”. Ez sok okból lehet így, szóval ehhez semmi közöm. De felkeltette az érdeklődésemet. Ennyi! Inkább csak rossz szó-kás. Éveken át dolgoztam a biztonságtechnika területén, és innen maradt a „paranoia”. Pont neked, pszichológusnak, nem taglalnám, mennyire az életed részévé válhatnak a rossz beidegződések – majd rápillantva beszélgetőpartnere avatárképére, gondolta, újra megcsillogtatja a naivát. – Amúgy a képeken „túl jóképű vagy”. Ez volt a „kulcsinger”. Jó, mindenki effekteli a fotóit. Ezzel nincs is semmi gond. A jó kinézet és a tehetségesség tett fel bennem kérdéseket. Valamiért ritkán jár együtt, mert aki fiatalon már szép, az ellustul, annak nem kell bizonyítania.

A Facebook oldalam azért erősen hiányos, mert kizárólag a regényírói karrier miatt jöttem fel a Facebookra. Korábban egyáltalán nem érdekelt. Tehát csak azt posztolom, ami ezzel kapcsolatos. A magánéletemben sosem éreztem ennek szükségét. Jó külső: Ellustulhat az ember, ez tény, de akkor nem, ha annyi rossz érte életében, rossz kritika, balszerencse, traumák, nehéz gyerekkor, kemény nevelés, hogy ezek miatt bizonyítani akar. Sok modellből például sikeres színész lesz (lásd: Brad Pitt esete), mert annak ellenére, hogy a külsejével is már önmagában elérné a célját, hajtja valami extra, ami kimondottan az ő sorsával kapcsolatos, ami valóban megvan benne, és ami több, mint egy sima jó külső. Esetemben a jó külső a sikeres írói karrierhez jól jön, csajozni viszont például nem kívánok ezzel a módszerrel egyáltalán. És adományokat sem fogok gyűjteni egyszemélyes

szépségversenyre. Tehát azt szeretném, hogy az írásaimat értékeljék. Ha emellett külsőre is szimpatikus lennék egy olvasónak, annak örülni fogok, de nem ez a lényeg számomra.

Micsoda szerénység! – Ilonát szórakoztatta a helyzet. Viccesnek találta, hogy az a barom, aki a vonal túlsó végén írogat neki, azt feltételezi, hogy ő elhiszi, hogy egy valódi fotót lát. – *Ha tudnád, kis barátom, hogy már rég rájöttünk, hogy Kristen Stewart, amerikai színésznő FaceAppal férfivá varázssolt képe szerepel profilképként a kamu személyiségedhez. És hiába állítod magáról az adatlapodon, hogy a SOTE-n voltál pszichológus, egyébként pedig újságíró vagy, mert utánanéztünk, és mindennek az égvilágon sehol semmi nyoma.*

Bonyhádi Lajos folytatta a pár pillanattal korábban megszakított gondolatsorát:

Amúgy szerinted Seldon Howard mennyivel hitelesebb, mint én? Ő olyan kigyúrt, mint egy Body Building edző. Mégis létezik. Vagy akár Joseph Sheep. Szintén nagydarab. Nincs haja, olyan, mint egy verőember. Mégis bestseller író, és olyan IQ-ja van a faszinak, hogy azt hadd ne részletezzem.

Ilona cseppet sem ismerte a pillanatnyi irodalmi vonalat, így nem sejtette, ki lehet az a Seldon Howard, ugyanakkor Joseph Sheeppel képen volt. Emlékezett arra, hogy valóban látott a pózoló fotóin némi kido-bóemberszerű jelleget.

– A nagydarab-kopasz sztereotípiá azért ma már nem annyira igaz – nyugtatta meg a nő. – Sokan dolgoznak magukon. Ezzel semmi gond sincs – majd gondolt egyet, és visszakanyarodott az elhagyott pszichiátriai pályára. – Sajnálom, hogy traumák értek. Ez nem hangzik jól.

Szerintem minden író múltjában van valahol egy sötét folt. De erről József tudna leginkább mesélni. Azért is, mert szerintem nála nehezebb előélete és jelenlegi sorsa nem sok embernek van és volt, és azért is, mert ő ismeri az összes szerzőt. Egyszer elmesélte nekem, hogy gyakorlatilag alig találkozott eddig még olyan szerzővel kiadóként, akinek ne lenne akármilyen enyhe, többnyire titkolt pszichiátriai betegsége vagy

korábbi öngyilkossági kísérlete. Annak ellenére, hogy nem verik
dobra, ez az írónál olyan gyakori dolog, hogy gyakorlatilag
általános jelenségnek minősül.

Összejártok, kicsibém? – Ilona élvezettel figyelte, ahogy az író
ki-kiesik a szerepéből, miközben fetisizált félistenéről, a főszerkesztőről
áradozik. – *Hogy imádkozhatja magát ennyire ez a macskajancsi? Zsoltnak
igaza van: elburjánzott nárcizmussal állunk szemben.* Leírni viszont csak
ennyit írt le:

– Miért lettél pszichológus?

„Családi örökség”. A szüleim erőltették rám, mert apám orvos.
De én utáltam. Borzasztó deprimáló az a környezet. Én nem
vagyok letargikus típus, de ahhoz túl érzékeny, hogy ne legyen
rám hatással. Amikor munka után hazamentem, nem láttam
mást magam előtt, csak azt, amit munka közben láttam, és
nem töltött el jó érzéssel. A pszichiáterekről azt tartják, hogy
empatikusnak kell lenniük. Szerintem viszont részben ellenke-
zőleg. Ha nem tudják leszarni a beteget, nem kezelik tárgy-
ként, akkor lelkiileg nem bírják elviselni azt, ami körülöttük zaj-
lik. Amúgy össze is veszttem a szüleimmel, hogy nem akartam
folytatni. Ez van. Apám gyakorlatilag kitagadott. Anyám meg
mindig az ő pártját fogja, és nem mer neki ellent mondani.
A vírus óta nem is találkoztam velük... részben a karantén miatt...
egy idő után meg már szándékosan. Nyugodtabb így az életem.
Komolyan egy jó ideje már ez volt az első sikerélményem, hogy
nyertem ezen a pályázaton.

Az „ellentmond” egy szó – jegyezte meg magában Ilona, emlé-
kezve a hivatásos irodalmi szerkesztő megjegyzésére, miszerint
„a korrektúrázás, tehát a helyesírás ellenőrzés viszonylag elfogad-
ható, bár az ellenőrzést végző személy nem nagyon volt tisztában
sok szó egybe- vagy különírásával”. Gyorsan újabb kérdést tett fel:

– A profilodban azt írod, hogy újságíróként dolgozol. Miket írsz?

Semmi komolyat, csak bulvárpletykákat magazinoknak. Kábé
olyan színvonalú dolgokat képzelj el, hogy „Való Világ Dunnyus
végre bevallotta, hogy meleg” és „Bornemissza Dénes ezúttal

egy étteremben verte ki magának nyilvánosan”. Ezért is pub-
likálok álnéven. Szóval én ezt nem nevezném sem életcélnak,
sem színvonalnak. Regényben viszont már törekedhetnék arra.

– Világos! – biztosította a nő az egyetértéséről. – Egészen más, ha az
ember a nevé adja a dologhoz, mint amikor más helyett vagy név nélkül ír.
Más az elkészült műhöz való viszonya is. – Ilona agyán végigfutott, hogy
ennél a résznél ad egy kis személyes színezetet a dolognak, ezért hozzá-
füzte. – Én politikai dolgokat írtam úgy, hogy nem is azonosultam az adott
politikai platformmal. A munka az munka.

Így van.

– A Bornemissza Dénes kiszóláson jót röhögtem – vitte el a szókeség
egy kicsit a humor irányába a beszélgetést. Próbált minél fesztelenebb
közeget kialakítani kettejük között.

Amúgy a „Bornemissza Dénes-jelenség” első ránézésre való-
ban röhejes. Nem tagadom, hogy néha én is nevetek a dolgain.
Amikor például a „Celeb vagyok, hova kerültem?!” című dzsun-
geles reality műsorban élő adásban verte ki magának, és rend-
szeresen meztelenül jógázott a vízparton szándékosan közfel-
háborodást okozva a nézők körében. Tehát ezekre az eseteire
gondolok. Érdekel a konkrét szakvéleményem az ügygel kap-
csolatban? Nem ismerem amúgy őt személyesen, és bizonyíté-
kaim sincsenek erre, csupán a tünetekből és a viselkedéséből
következtetek erre, valamint a múltbeli eseményekből, amik vele
történtek.

– Hogyne, érdekel a véleményed – jelentette ki gyorsan Ilona.
Addig is beszélgettek – gondolta.

Nem tudom most fejből a konkrét dátumokat, csak emléke-
zetből írom mindezt: Szóval az történt (talán úgy tíz-tizenöt
éve), hogy Bornemissza Dénes vezetett egy olyan autót, ami-
ben a barátai is bent ültek. Ha jól emlékszem, az ő hibájából
karamboloztak, és mindenki meghalt a kocsiiban rajta kívül.
Több év letöltendő börtönbüntetésre akarták ítélni, de művészi

(hegedűművészi) munkásságára való tekintettel Orbán Viktor elnöki kegyelemben részesítette, felmentették a letöltendő szabadságvesztés alól, és elengedték figyelmeztetéssel. Ennek ő eleinte szerintem nagyon örült, de a felelősség és a bűntudat, azért, amit okozott, felőrölte az idegeit. Erős a gyanúm, hogy vagy súlyos depresszióba esett a felmentése után, vagy pánikbeteg lett. Ezekre pedig klonazepámot szoktak felírni a pszichiátrián. És itt következett a baj.

A nő várt egy kicsit, de mivel a hamis profil nem folytatta, gyorsan bepötyögte:

– Mi? Én nem értek a pszichológiához.

Emlékezz vissza rá, hogy milyen ember volt Bornemissza Dénes még a baleset okozása előtt? Egy köztisztelőben álló zenész. Mindig öltönyben járt, halkszavú volt, szerény, semmi excentrikus viselkedés nem volt rá jellemző. A baleset után kezdődött a mai „énje”. Megmondom, szerintem miért: A depresszióra és a pánikbetegségre felírt klonazepámnak gátlásoldó hatása is van. Ez azért szükséges, mert a pánik is részben egy gátlás, amihez az ember görcsösen ragaszkodik, a szer azáltal, hogy oldja ezeket a görcsös, kényszeres félelmeket, az emberben csökken a pánikérezet. Tehát magyarul mondva, ez a szer erős gátlásoldó. Kb. olyan mintha merevrészeg lennél, azzal a különbséggel, hogy nem tántorogsz, nem botlik meg a nyelved, nem hánysz, csupán a gátlástalanság lesz belőle szembetűnő. És pontosan ezt teszi Bornemissza. Irreális módon gátlástalan. Oké, hogy megéri „egyéninek” lenni, és „feltűnőnek”, de amit már ő művelt élő adásban, TV-ben, az súlyosan túlmutat a „jópofáskodáson”. Az sajnós, amit ő tesz, önmaga szomorú lejárata. Véleményem tehát, hogy a számára receptre írt szert túlszedi. Kis mennyiségben ugyanis csak rendbe teszi az ember életét és csökkenti a depressziót és a pánikot. Nagy mennyiségben viszont az ember egy gátlástalan, excentrikus vadbarom lesz tőle, aki részben az „osztály bohóca”, mert annyira röhögnek rajta, részben viszont szármalmas, mert túlzásba viszi, és emberi mivoltában alázza meg magát újra és újra. Az ilyen betegeknek, ha van a családjában olyan személy, akire hallgat, aki kontroll alatt tartja, akkor

figyelmeztethető, hogy ne vigye túlzásba, de szerintem az a baj, hogy nincs ilyen személy. Ha pedig az ember marékszám zabál ilyen szert, akkor ennek ez a vége. Bár nem tudom, még manapság is olyan botrányos-e, mint pár évvel ezelőtt (vele nem futottam össze mostanában sem megírt, sem olvasott cikkben, mert amúgy, ha nem nekem adják fel feladatnak, hogy megírjam, akkor én nem olvasok ilyen híreket), de azokban az időkben szerintem ez volt az oka a viselkedésének.

– Már nem, mert meghalt tavalyelőtt decemberben – igazította ki a nő.
– De a változás, amit leírtál tényleg szembetűnő volt, ez kétségtelen. Korábban, ahogy írtad is, egy kifejezetten visszafogott úriember benyomását keltette: normális ruházat, halkszavú nyilatkozatok, ilyesmi. Aztán elkezdődött a szakállfestés, a botránykeltés, és gyakorlatilag elhanyagolta a hegedű- és gitárművészetet, pedig korábban ezekben valóban letett ezt-azt az asztalra. Hihetetlen, hogy kémiai anyagok mire képesek.

Nem semmi, hogy ez elkerülte a figyelmemet, hogy már nem is él. Sajnálattal hallom. De amúgy ebből is láthatod, hogy mennyire nem érdekel a bulvárélet.

Ilona épp válaszolni akart, amikor a monitorján újabb üzenet jelent meg az álrótól:

És Te miért kezdted írni? Előtte hivatásos katona voltál?

– Igazából annyi minden történt velem életemben, és annyi történet van a fejemben, amit akár ki is színezhettek, hogy kár lenne veszni hagyni – klimpírozta be a korábban kigondolt karakternek megfeleltetett választ, ám a fejében egyetlen gondolat zakatolt elementáris erővel.
– *Megfogtalak!*

Kilépett a beszélgetésből, majd készített egy másolatot az egészről, és átküldte Leopoldnak.